

● היית בלהקת הנחיל?
לא, הייתי איכשהו את עורד קוטלר. אמרו לי שהוא אדם מאוד נחמד ולא פוחד לעורד מתחילים. שעור לא עשו את זה. כי המון אנשים אין להם אומץ לקחת משהו חדש. אז הוא שמע את המנגינה, זה היה בהקאמרי וככה נורא התרגשתי — הוא היה מפקד של אינזשהי להקה. הוא הקשיב ואמר: „את יודעת, זו מנגינה מאוד נחמדה, אני אנסה לשרך לה מילים.“ ואז הוא פנה לרדיי מנוסי, ויצא שיר לחיילת. איזה שיר עליו ומצחיק. וזה השיר הראשון שלי שהתפרסם. לא שכתבתי ועד היום אני זוכרת את זה לעורד קוטלר שהוא עורד אותי. סתם כדאדם, שמע מנגינה, אמר „איזה יפה“ — וככה זה התחיל.

● התרגשתי?
כן, אבל גם היום אני נורא מתרגשת.

● זה גורם לך לעורד צעירים יותר?
לעורד, אבל במידה.

● סונים אלייך הרבה לעזרה?
בעיקר תמלילים. היום זה הולך אחרת — עד לפני כמה שנים היו באים אליי זמרים והייתי שומעת את כולם. המון באים אליי. לא רק בשביל העידוד, גם לשמוע את דעתי, להקשיב. באים אליי ומרים עם הורים, אם כדאי להמשיך, לא דווקא צעירים, רוצים לדעת אם להמשיך באקדמיה. עכשיו לא כולם כליך מוכשרים. כשאני רואה שזה גאון, אני אומרת שמוכרחים להקריש לזה. זו אחריהם.

יש כאלה בחורות ששרות מאוד יפה, מוסיקא ליות, אבל אני אומרת לאמא שכדאי שתלמד גם מיקצוע. כי אתה רואה כבר משהו שמורץ, אתה מרגיש את זה אחרי הרבה שנות נסיון, אתה מרגיש משהו שזה יוקד בו, או כאלה שכדאי

„אין שיד שאני הכי אוהבת. היום יש לי הרגשה מיוחדת לשיד הזה. מחרתיים זה יכול להיות שיד אחר שאני ארגיש לגבי הכי הכי“

שיהיה להם ליתר ביטחון מיקצוע. אמון הולך ישר, הוא נורק לים. כרוב המיקרים, יש כאלה שמתלבטים אם ללמוד, או לעשות, גם זה אולי לא יילך להם.

● לך לא היו התלבטויות?
לא, רוב החברים שלי במיקצוע קפצו לים. היה ברור להם שהם יהיו במיקצוע.

● את מהילדים האלה שלמדו ססנתר מגיל שנתיים?
לא, מגיל שבע, אז לא היו כליך אפשרויות, לא היה פסנתר.

● רצית ללמוד?
אני דרשתי. לחצתי ודרשתי. אצלי זה מיקרה

הירש עם אילנית בעבודה.
הילדים שלי מנגנים, אני לא דוחקת!

עם יהורם גאון בקונצרט
...אני אוהבת לכתוב מוסיקה ולנגן בפסנתר. אני לא אוהבת לשיר!

● כל החיים שלך סבבו סביב המוסיקה?
עד היום.

● ובבית היו שומעים הרבה מוסיקה?

לא, בכלל לא היה פטיפון, אז לא היו פטיפונים. רק כשהתחנתי קנינו פטיפון קטן. היום לילדים יש סטריאו, וזה מוכן מאליו. אבל הייתי שומעת רדיו, פופ, קלאסי, כי אבא שלי היה זמר-אופרה.

● אז את באה מבית מוסיקאלי?
מאוד, אבא שלי מוסיקאי, כנר וזמר-אופרה. הוא נפטר לפני כמה שנים. הייתי מלווה אותו באופרות. המוסיקה הראשונה שלי זו אופרה ומוסיקה חסידית, כי גרנו אצל סבתא וסבא, והם היו מאוד-מאוד רתיים. מצד אחד אופרות בגרמנית — אבא שלי הוא וינאי — ומצד שני מוסיקה חסידית.

● אבל הכיאהבתי מוסיקה מזרחית.

● איסה פגשת אותה?
אצל עימנאל זמיר בחוגים. בבית-לסין היה חוג, מאות ילדים היו באים עם מחברות והוא היה מלמד את השירים שלו. זו היתה ההשכלה המוסיקאלית שלי בעולם הזמר, עימנאל זמיר. וזה נחרט בי.

כולם ניגנו אז בתוף-מרים ובטמבור. גם אני — בחילית ובתוף-מרים. הייתי מצויינת בזה. אז היו שרים איצקדנה, כל הילדים היו מנגנים על

„אני לא כותבת מילים, כי אין לי כישרון לזה. כתבתי רק פעם אחת, כי הייתי קטנה ורציתי לכתוב מנגינות ולא היו לי כותבים. אז ניסיתי ביחד עם בעלי להדביק על המנגינה הזאת מילים“

החלילית. למי היו אז פסנתרים? חוץ מזה רקדתי ריקודים מיקצועי בגיל 14.

● אז זמר-עם זה כרם אצלי אולי מכיתה ג'.

● לא חשבת שתלכי לביוון קלאסי?
אני לא חשבת שאני אהיה ככלל משהו. סתם ניגנתי פסנתר. בהתחלה ניגנתי קלאסי, אחר-כך ניגנתי ג'אז. אהרלה קמינסקי עם אלברט פיאמנטה הקים את מועדון הג'אז, ואז זה היה העניין שלי. הכל התמקד בג'אז, רק זה. אז קניתי תקליטי-ג'אז והאונתי רק למוסיקת-ג'אז כרדיו, ולמדתי ג'אז ואימפרוביזציות ואקורדים, זו היתה תקופה.

אחר-כך נסעתי לארצות-הברית ולמדתי באוניברסיטה של לוס-אנג'לס, זו היתה תקופת פופ מאוד חזקה. זו היתה תקופה של מוסיקה אלקטרונית. ואחרי זה כתבתי את אבניב, שפה זה היה חדשני. זה היה בעיקבות השלוש שנים

בלוס-אנג'לס, ששמעתי המון פופ ואת הכושים וזה נורא הסעיר אותי.

● עבדת שם?
למדתי.

עברתי מאז שינוי רציני מאוד. קודם כל, באישיות שלי נהייתי הרבה יותר חברותית, זה שינוי אדיר בגיל כליך מבוגר. עד גיל 30 פשוט לא היו לי חברים וחברות. רק מוסיקה בראש.

● כל הזמן ליד הפסנתר?

לא רק פסנתר, למדתי שעות תיאוריה ותימור. גם עכשיו, למשל, התחלתי ללמוד בנייר יורק, אז אני לא עושה שום דבר מלבד לימודים. אם אתה כותב יצירה, או אתה יושב כל היום ושובר את הראש וחושב מה לכתוב. הפעם אני לומדת קומפוזיציה, מוסיקה קלאסית ומודרנית. זה גם חדש. אף פעם לא למדתי קומפוזיציה באופן רציני מקומפוזיטור בעל שיעור-קומה.

למדתי תזמור, למדתי ניצוח אצל לסלוט רוט. היו לו הרבה תיקנות, אבל אני לא אוהבת לנצח. פשוט צריך להיות מכור לניצוח.

● את חושבת שתשני ביוון ותלכי לקלאסי?

לא, כתיבת שירים זה עולמי.

● את אוהבת לעשות את זה, לכתוב שירים?

את, אני אוהבת לעשות את זה וגם לתזמר. ולכתוב מוסיקה לסרטים. אבל פיתאום הרגשתי צורך להרחיב אופקים: למה שאני לא אדע לכתוב סימפוניות? לפחות מבחינה טכנית. כל מיני טעמים במיסגרת יותר רחבה. אבל אין לי שום כוונות לשנות כיוון. אני מאמינה שלימודים פותחים את הראש לעוד כיוונים. אולי אז אני אכתוב מוסיקה לתיאטרון, מה שלא עשיתי עד עכשיו.

ואולי הגישה שלי תהיה יותר מעמיקה. כשאחנה מנתח יצירות של בטרונוב ובאך וברטוק, זה מאלץ לחשוב. כל לימודים הם טובים, לי הם טובים. אני לא אומרת שכל אחד צריך ללמוד, יש כישרונות שהם יצירתיים, זה פורץ מהם.

● את לומדת טכניקה?

אני לא צריכה בשירים טכניקה תזמורתית קונצרטנטית. בהחלט לא.

אם אני כבר בנייר-יורק, אז ללמוד. כאן אני לא יכולה, פיתאום זה מצלצל, פיתאום הלהקות הצבאיות — זה נורא מלהיב שחידשו את הלהקות הצבאיות, להקת-הנח"ל. הם כליך היו נחמדים בפרימיירה, זה ממש חימם את הלב.

אז המורה באמת נתן לי שיעורים, אבל אני אומרת זה יכול לחכות עד ניר-יורק. ישבתי וכתבתי שתי נעימות ללהקה הצבאית ואני מקווה שהם יאהבו את זה.

● הם ביקשו ממך?
כן, ואי-אפשר לסרב.

● אני מבינה שבאת לארץ וכולם עטו עליך.

כן, וזה היה נהדר. תמיד כשחיים בחוץ פוחדים, אולי שכחו אותי. אני לא יודעת שפה שומעים. אני מנותקת שם לגמרי, אמריקה זה רחוק, זה עולם אחר, אני לא ידעתי שמשמיעים את השירים. חברה צילצלו אליי ואמרו לי ונתנו לי חיוקים.

מי שחושב שאדם מפורסם, או אדם שעשה כבר דברים, לא צריך חיוקים. זו טעות. כל אדם צריך חיוקים. (המשך בעמוד 32)